

RASK, RASMUS

**Gjenmæle mod Anmældelsen af C.C. Rafns
Oversættelse af Jomsvikinga og Knytlinga i
"Maanedsskrift for Literatur"...**

København
1831

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!



Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken. EOD erbjuder åtkomst till digitaliserade dokument enbart för personlig, icke-kommersiell användning. För annan användning vänligen kontakta biblioteket.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu>

G i e n m æ l e

mod

Anmeldelsen

af

Profesor C. C. Rafns

Oversættelse af *Somsvikinga* og *Rnytlinga*

i

„Maanedsskrift for Literatur,

anden Hæfning tolvte Hæfte.“

Forfattet

af

R. Rast,

Profesor og Bibliotekar ved Københavns Universitet, Medlem af den kongelige arnamagnæanske Kommission, det kongelige danske Videnskabs Selskab, og adskillige andre lærde Samfund.

København.

Trykt i det Christensenske Officin ved J. D. Wiist.

1831.



© 1880

W. H. ...

Professor ...

University of ...

...

...

...

...

...

...

...



Det tolvte Hæfte af Månedskrift for Literatur anden Årgang indeholder blandt andet en udførlig Bedømmelse af Prof. Rafns danske Oversættelse af „Tomovikingesaga og Rnytlinga tilligemed Sagabrudstykker og Fortællinger vedkommende Danmark“ Kbh. 1829, hvilken Bedømmelse synes at afvige ikke blot fra „den gode Tone,“ men også fra den Sandhed og Lærdom, Almenheden har glædet sig over i andre Anmeldelser i bemæltede Tidsskrift. At jeg har troet at burde meddele nogle Modbemærkninger, er dels fordi Anmelderen synes at indrømme mig behørig Kundskab i Sagen; dels fordi jeg, skönt ikke ganske udelagtig i Oversættelsen, dog ingenlunde, for mit Del, har Årsag til Misfornøjelse med Anmelderens Udtryk, altså tør håbe at anses for upartisk; Sagen også i høj Grad interesserer mig, som den der har anvendt betydelig Tid og Flid på Studiet af Oldsproget, og tillige har haft den Ære at være Oldskriftselskabets Formand, da den islandske Tekst af dette Verk blev udgivet og Oversættelsen udarbejdet.

Anmelderen * deler sine Bemærkninger mod denne Oversættelse i to Klasser, af hvilke den ene skal lægge for

* Eller Anmelderne, der synes nemlig flere Personer at stille igjennem: 1) en ældre Danst, som har skrevet Ind-

Dagen en Mængde Fejl imod Meningen af Originalen, den anden udpege ubanste Ord og Udtryk eller Fejl i den danske Stil. Jeg tror at kunne fuldt så rigtig henføre hans vigtigste Betænkninger til en af følgende Klasser; 1) rigtige Bemærkninger af virkelige Fejtagelser; 2) Indvendinger mod sådanne Steder, som ere vanskelige eller utydelige i Grundskriftet, eller dog hvor man kan tviste om den retteste Oversættelse; 3) fejlagtige Bemærkninger mod Steder, som ere rigtigheden forstaaede af Oversætteren, men misforstaaede af Anmelderen. Man kunde tilføje en 4de Klasse indeholdende intetsigende Ophævelser over Trykfejl eller lignende Ubetydeligheder.

For det første Slags vilde Almenheden (og ingen mer end Oversætteren og Forfatteren af dette) være Anmelderen forbunden; men, efter at have gennemgaaet dem alle med den størst mulige Nøjagtighed, finder jeg ikke flere end 5 at henføre til denne Klasse. I Rettelsen til Side 37 og 53 har Anmelderen ubetinget Ret, dog er det på begge Steder kun en enkelt Sætning (et Komma), der er misforstået, på sidste Sted egentlig kun et enkelt Ord, nemlig *litt*, lidet, der er så sædvanligt, at det umulig kunde misforstås af en Lærd, som Prof. Rask, og derfor uden Tvivl bør forklares af at Oversættelsen er affattet efter en Afskrift, hvor

lebningen om den oldnordiske Litteraturs Interesse; 2) en Islænder, som har meddelt nogle af de enkelte Bemærkninger, men ikke været Danstien ret mægtig; 3) muligen endnu en yngre Dansk, som har meddelt andre af de enkelte Bemærkninger, men ikke været stærk i Islændsken.

der har været en Skrivefejl på dette Sted. Til Side 66 og 87 har Anmelderen ligeledes fuldkommen Ret, men på hvert af disse Steder er det kun et enkelt Ord, der kan have en dobbelt Betydning, men hvor, rigtig nok, Sammenhængen viser, at Forfatteren må have tænkt på den af Anmelderen angivne. Til Side 255 har også Anmelderen Ret, dog er det atter her kun et enkelt Ord, der er misforstået, en anden Grund der er angivet for Olaf Hunger, til at udløse dem, der bleye tilbage som Gisle for ham i Slandern; som iøvrigt ikke har den allermindeste Indflydelse på Begivenhedernes Gang eller Fortællingens Sammenhæng; dog er det unægteligt, at den rette Grund burde være angivet, og ingen anden, skönt ligeså naturlig; især da det kan formodes, at være den omtalte Konges egne Ord.

De øvrige formentlige Rettelser, som ikke kunne billiges, fordre en nøjere Drøftelse. Side 5 siges om den navnkundige Danekonge Gorm, at „han var først (o: i sin Barndom) kaldt Gorm den folkesky“ Originalen har *heimski*, som vor Anmelder vil have oversat den *dumme*. Enhver vil uden Tvivl finde dette Udtryk høist upasende, især da der ikke berettes noget eneste Træk af Dumhed om ham; derhos må bemærkes, at skönt denne Betydning af Ordet er sædvanlig i det islandske, ligger den dog ikke oprindelig deri. Ordet er nemlig åbenbare dannet af *heim*, hjem, og må altså vel først have betydet, som holder sig hjemme, ikke taler med Folk, er indsluttet i sig selv; denne Betydning er også endnu bevaret i Svensk, hvor *hemsk*

oversattes ved: sørgmodig, skummel, bister, eller beslige, fransk *hagard*, så og i det tyske *heimisch*. Da nu dette Tilnavn blev givet Prinsen af Danke, og ikke af Islændere, så synes man berettiget til at give det en Betydning, som har vedligeholdt sig i nærmere liggende Lande, og ligesom frem ligger i Ordet's Bogstav. — Side 169 dables Udtrykket „Hestens Hals“ isteden for „Bov“, og det er sandt at der i Teksten står *Bovene*, men det er tillige klart af den hele Sammenhæng at der tales om det tyske af Halsen. Edmund den stærke trængte frem i Knud den stores Hær (i Slaget ved Skorsten), og kom så nær, at han kunde nå Kongen med sit Sværd. Kong Knud stod nu Skjoldet frem over Hestens Hals (*fram yfir hál's hestinum*), og Edmunds Hug ramte på Skjoldet lidt neden for Håndfanget, og sønderhug Skjoldet, samt kløvede Hesten foran Sabelen; da nu Kongens Hånd, hvormed han rakte Skjoldet frem, ikke blev såret, men kun den nederste (længst udover Halsen af Hesten fremragende) Ende af Skjoldet afhugget, så er det vel klart at Meningen må være *Halsen*, og ikke egentlig *Bovene*; så meget mere som det næppe er nogen let Sag at sønderhugge et Skjold, og kløve en Hest i *Bovene*, med ét Sværdshug. — Side 228 dables „disse gå vel imod os“, fordi Oversætteren skal have taget *vel* i den ikke islandske Betydning (af tysk *wohl*), da det dog bør tages i den islandske Betydning (af tysk *hübsch*). Det ses ikke hvoraf Anmelderen kan vide, i hvad Betydning Oversætteren just her har taget Ordet *vel*; men det synes, som han ikke selv har mærket, at *vel* dog også i

Dansk kan betyde **vel**, når man giver det Tønen; f. E. disse tale **vel** for sig; ej heller foreslår han noget bedre Udtryk; måske man skulde have sagt: „disse komme os **Ednt** i Møde?“ — Side 276 Er det islandske **Drb heipt** oversat ved **Vellyst**, Anmæleren vil **Hævnelyst**. **Drbet** er **Noden** til vort **Hestighed**, betyder altså **stærk Lidenstak**. Nu var **vel Hævn** og **Had** den sædvanligste Lidenstak hos Forsædrene, men her tales om Forholdet til en **Frille**, en fangen **Prinsesse**, som bedrøjer én af Kongerne, at han har omgåets hende mer af **heipt** end af **Kærlighed**. Det skønnes ikke rettere end at man her fuldt så **vel** kan tænke på en **vild Lidenstak**, som på **Hævnelyst**, hvilket da måtte forstås om **Hævn** imod hendes Familie. Det engelske **passion** har to aldeles tilsvarende Betydninger. — Side 289 dables Udtrykket „40 **Særk** **Gråskind**“ som er beholdt af **Teksten**; Anmæleren forklarer her meget opbyggeligen, hvad en sådan **Særk** egentlig vil sige, nemlig et **Stykke** sammensyet eller vævet **Tøj**, som er åbent i begge **Ender**; når dette nu lukkes i den ene **Ende**, fremkommer en livagtig **Pose**. Han vil derfor have det oversat „40 **Poser** **Gråskind**.“ Han synes imidlertid ikke at have bemærket, at der står tet ved, at der vare „**fem Timbre** i hver **Særk**, og fyrretyve **Skind** i hvert **Timbre**“; ej heller at disse Udtryk ikke ere **Fortællerens Drb**, men lægges en talende **Person** i **Munden**; ti ellers vilde han **vel** skønne, at man ikke har oversat det ene, fordi det andet dog var uoversætteligt, og en **Dmskrivning** vilde forstyre den talendes **Drb**, samt være aldeles

unødigt, da disse hans Ord just indeholde Forklaring over begge de sære Udtryk. På et andet Sted, iblandt de aller- sidste Udsættelser på den danske Stil, omtaler dog Anmæl- deren dette **Timber**, som han forklarer: „et vist Antal af Købmandsvarer.“ Men da det vel ikke kan være hans Mening, at Oversætteren, skulde skrevet, der vare **fem visse Antal af Købmandsvarer** i hver Pose o. s. v., så vil jeg her forsøge en Forklaring, som kan passe til hans Pose. *Timbr* er egentlig **Tømmer**; når et Stykke Tømmer udhules, bliver deraf grangivelig et Trug, (f. E. et Svinetrug), og når disse Truge ikke vare alt for tykke, men snarere lidt lange, kunde vel fem stå ved Siden af hinanden i en Pose, og således danne en ganske køn Pakke! Enhver ser at sådanne Forklaringer og derpå grundede Oversættelser langt snarere falde i det latterlige end de oprindelige Udtryk selv, og at de i alt Fald aldeles ikke for- hjælpe Læseren til noget klart og bestemt Begreb om de gamles Mål, hvis oprindelige Navne derfor og i Over- sættelser fra de klassiske Sprog pleje at beholde. — En meget lignende Anmærkning gøres mod et Udtryk om Sorte- Plov, der kom på Tingen med et Spyd, „på hvis Blad der sad en **Træskjede**.“ Oversætteren siger derpå, Side 309, at da han kom henimod Kongen, „trådte han **Skje- den af Spydbladet**.“ Anmelderen fortæller os at *kesli* ikke betyder en Skjede; men „et lille **Stykke Træ**;" f. E. et sådant, som sættes i Munden på Lam, for at de ikke skulle patte o. s. v. Ganste rigtig! men i Følge dette Sted i Teksten kan man vel tilføje: f. E. et sådant,

som sættes på Spidsen af et Spyd, for at man ikke skal komme til at gøre Skade med det, eller fordærve Spidsen: og hvad siger så den hele Indvending? Skulde Doversættelsen maaſje have sagt, han trådte „et lille Stykke Træ“ af Spydbladet? Enhver ser at de allerfleste af de her drøftede Indvendinger næppe en Gang fortjene at henføres til den Klasse, hvor man kunde tvivle et Djeblik om det rette Udtryk; men snarere til den, som indbefatter de intetsigende Ubetydeligheder, hvor Anmelderen synes at sægte mod Vejrmøllerne.

Vi komme nu til den tredje Klasse, hvor Anmelderen af Mangel på islandsk Sprogkundskab eller simpel Eftertanke har misforstået Teksten, og gjort Doversætterens åbenbar Uret. Side 83 dables Udtrykket: „hvilke ere disse Mænd, som føre et så mandigt Væsen.“ Anmelderen vilde have: „som opføre sig med sådan Pragt;“ men *rikr* betyder hos de gamle fornemmelig mægtig, hvortimod *audugr* svarer til vort *rig*, *rikmannliga*, som er det islandiske Udtryk på dette Sted, betyder altså hos Sagaskriverne lig en mægtig Mand, hvad vi nu omtrent vilde kalde myndig eller bydende. Se vi nu til Sammenhængen, så findes her ikke allerringeste Spor til Pragt; men anføres derimod tet foran et Eksempel på Vagn Ågesens bydende Væsen, nemlig: da han ankom til Somsborg, og Hovdingen i Staden, Palmatofe selv, kom frem på Stenhvælvingen, og spurgde hvo de ankomne vare; gav han ikke noget Svær, som det sig burde, men spurgde imod, om Palmatofe var i Staden; hvorpå denne svarede:

at det var hans Navn; „men hvilke ere disse Mænd, som føre et så mandigt Væsen?“ Måske det havde været bedre at sige: „som føre et så mandigt Sprog;“ men den som her kan tale om **Pragt**, må rent have misforstået Stedet. — Side 134 forekommer Udtrykket: „at bestemme noget,“ som Anmelderen vil have ombyttet med „at faste Lod.“ Han har altså ikke kjendt Udtrykket *at hlutast til*, at tage (betydelig) Del i, det er lede en Tings Gang, bestemme, afgøre noget; men han kunde have overtydet sig af Navneordet *tillhutan*, som forekommer på Littelbladet af Tæksten, der er udgivet *ad tillhutan hins norræna Fornfræðasælags*, det vil sige efter Oldskriftselskabets Bestemmelse, Anordning, eller beslige, og ingenlunde efter dets Lodfastning. Stamordet *hlutr* betyder heller ikke blot Lod, men også **Del**, **Part** af eller i noget. — Side 211 fortælles om Blod-Egil, som var, efter Nutids Talebrug, Forvalter på nogle kongelige Godser (Kongsgårde) på Bornholm, at Knud den hellige, som var misfornøjet med hans Udfærd, vilde fratage ham Bestillingen; hvorpå han svarede driftigen: „J må råde for, Herrel om J vil lade mig passe eders Gårde eller ikke“ o. s. v. Anmelderen vil have: „J må råde for eders **Vædesbevisninger.**“ Han har altså hverken agtet på Sammenhængen, da dette Udtryk i Egils Svar er nøje afpasset efter Kongens tet foran fremsatte Tiltale: „ikke skal du passe min Ejendom (*varðveita mina eign*) herefter.“ ej heller paa Ordet Betydning; *veizla* er nemlig et Slags Len eller Forleining, altså **Umbede**, som kan ses i Björn Halborsons

Ordbog; ikke Nædesbevisning, som forekommer i Sagaerne under Navn af *metorð*, *nafnbót* og deslige. — Side 274 forekommer „at man skulde undersøge Kong Knuds Gravsted“ Anmelderen vil have *opsøge*. Det islandske *leita til* (*grafar* o. s. v.) har, så vidt vides, aldrig den Betydning at *opsøge*, som forudsætter det ubekjendt, hvor Tingen er; men betyder ligefrem at *søge* (hen) *til* (et bekjendt Sted, eller deslige). Det ses også tydelig nok af hele Sammenhængen, at der ikke tales om at *opsøge* Graven; men at *eftersø* den, og prøve Helligdommen, hvilken Provelse og derpå følgende Indvielse er det eneste, der omtales i Kapitlet: og det berettes forud, Kap. 63, at Kong Knud var begravet i en prægtig Kiste på det hæderligste i Odense, samt Kap. 66 at Presten til den Kirke, som Kong Knud hvilede i, ofte om Natten så et Lys over hans Grav og mange andre Tegn. Det vilde derfor være aldeles urimeligt, at man nogle få År efter skulde til at *opsøge* Graven.

I Ubetydelighedernes Klasse kunne vi vel trostigt sætte Indvendingen mod Stedet Side 184, at Magnus den gode herskede ene over Danmark indtil Svend... „satte sig op imod ham.“ Anmelderen vilde have „hævede sig til Regjeringen.“ Udtrykket *höfst til rikis* skulde vel snarere oversættes „opkastede sig til Regjent;“ man ser dog let at Meningen i denne Sammenhæng bliver aldeles den samme, og at vor Oversætter rimeligvis har valgt sit Udtryk, for at betegne Svends Anmærelse, som også ligger i Tekstens Ord; men vilde tabes ved den foreslåede Foran-

bring. — Side 198 siges om Harald Hejn, at han „var en stille og tilbageholden Mand, sagtfærdig og uanfæelig.“ Disse to sidste Tillægsord ere indskudte af Oversættereren, og findes ikke i Grundskriftet, siger Anmælderen, og det er fuldkommen rigtigt; men et sådant Indskud af et Par synonyme Udtryk, for at afrunde Sætningen, som desuden fuldkommen hjemles ved hele Slutningen af Kapitlet, er så ubetydeligt, at det hører en stor Grad af Dristighed til, at anføre det iblandt de Steder, „hvor Driginalens Mening er aldeles forfejlet.“ — Side 232 forekommer „tro Sølge,“ for Bistand; atter en gruelig Bommert! En af Knud den helliges Mænd siger til Dprørerne: „han (Kongen) vil holde Lovene og Landets gamle Ret mod eder Danske, men have derimod Lydighed, og tro Sølge.“ Naturligvis tænkes der på, at følge ham trolig i Ledingsfærd, og ikke løbe hjem, fordi han var fraværende i andre Forretninger, som de nylig havde gjort, og derved forspildt hans store Tog mod Engelland. Det islandske Udtryk er *fylgð*. — Side 259 rettes den „Fejl“ at to Fanger, som bleve løste om Natten, indføres sigende: „Kong Knud (som Helgen) kom i Nat til os, og rev Sjødrene af os, og ... Sjøderstykkerne ligge i Fængslet.“ Det skulde hedde „Lænkerne“ og Læntestykkerne. Anmælderen har ikke været stærk i Danskens, ej heller efterset danske Ordbog, eller Badens latinske Leksikon, hvor det første Ord på *compes* er Sjødder, forskjelligt fra *catena*, Lænke. — Side 307 (skal være 301) er Udtrykket *mikill frændabálkr* oversat: „alle (hans) store Frænder“ isteden

for hvilket Anmelderen vil have „mange af (hans) Frænder.“ Disse Udtryk kunde vel synes at komme omtrent ud på ét; men jeg må dog bemærke, at Ordet *bálkr* betegner et **Indbegreb**, „mange af“ derimod en **Deling**; det vilde altså her i det mindste være fejlagtigere end det som badles; måske har Anmelderen ment: „hans mange Frænder“? og ikke mærket den Forskjel, som Ordene Stilling gøre i Meningen. — Side 305 endelig berettes, at Erik Emun vel ikke kunde give sin fra Norge fordrevne Fostbroder Harald Gille megen Bistand, men „overdrog ham dog Halland til Bestyrkelse.“ Teksten har *til yfirferðar*, hvilket Anmelderen vil have oversat ved **Rådighed**. At Bestyrkelse er en Trykfejl for Bestyrelse kunde naturligvis aldrig falde den ind, som tager alt i den værste Mening.

Og disse ere alle de opgivne Steder, „hvor Originalens Mening (i Anmelderens Indbildning) er aldeles forfejlet! disse ere Anmelderens Beviser for den Påstand, at „sagkyndige og opmærksomme Læsere ville finde sig i høj Grad skuffede“ i den Forventning, her at finde „en nøjagtig, korrekt og smagfuld Oversættelse af de islandske Sagaer“! Jeg frygter at sagkyndige og opmærksomme Læsere snarere „ville finde sig i høj Grad skuffede“ i sin billige Forventning til denne Anmeldelse; men anser for øvrigt al videre Udvikling deraf for fuldkommen overflødig.

At Indvendingerne imod enkelte Udtryk eller Talemaader, som Anmelderen kalder dem, ere ubetydeligere endnu, lader sig let begribe. Stundum ere de dog så ubetydelige, at det er vanskeligt at se, hvor Anmelderen vil hen, eller hvad

det egentlig er, der mishager ham; f. E. „Barner bares os for“ — „råbe Krigsråb“ — „at han havde taget sig vel af hans Trang“ — „Unrettelser til et Gilde“ — „han syntes lidt derom“ — „fly for sine Fjenders Møde“ o. desl., som fremkastes uden al Bemærkning eller Forsøg til Rettelse. I et Par enkelte Småting har Anmelderen dog atter Ret, såsom: „også ikke,“ der burde være „ikke heller“ og „et Kastel, hvori der var sat en Besætning,“ som burde være lagt. Men i langt flere åbenbar Uret, som synes at rejse sig af Mangel på Kundskab i Dansk; f. E. S. 7 „at Søen faldt ud fra Landet, så langt at han ingensteds kunde følge den med Djinene.“ Anmelderen indbilder sig, det skulde hedde: „Søen sank ned fra Strandbrædden!“ Ja, hvis Søen var i en Potte, eller Strandbrædden over vore Hoveder, skulde man vel kunne bruge Anms. Udtryk; men hvad Havet angår, så er det første Eksempel på „falder ud“ i danske Drødig: „Med Ebben falder Vandet ud.“ Men uden Hensyn til det bestemte Udtryk i Sproget, vilde Sammenhængen her gøre det urimeligt, at sige: Søen sank ned fra Strandbrædden, — så langt som han kunde öjne. Det islandske Udtryk er: „at sjörinn fell út frá landi, svá langt at hann mátti hvergi auga yfir-reka.“ — S. 137 „en fremmet Bølg“ dables aldeles umotiveret, og som det synes ugrundet. Sigvaldes Hustru sagde til ham i Bædet efter Hjemkomsten fra Tomsvikingslaget imod Hågen Tæl: „Seg formoder dog, at . . . nogle have ført en mere fremmet Bølg derfra.“ Naturligvis menes: „en mere fåret

Hud," men den ringeste Forandring vilde fordærve Drøspillet, som ligger i det følgende: „ti mig tykkes denne (nl.: Bølg, som du har) bedst skicket til at gjemme Hvedemel i;" det er: der er ikke så meget Brud på din Hud, som det fineste Melstøv kunde trænge igjennem, hvis det var på en Læderbølg. — S. 223. „Da overgave Bønderne Kongen Selvdom" skulde hedde „de voldgave ham Sagen." Nej, **Selvdom** er et Kunstudtryk, som bruges når den svagere Part overgiver den stærkere Ret, til at dømme i sin egen Sag, i Håb om at vinde den Skænsel af hans Højmodighed, som ikke med Rettens Midler eller Magt stod til at erhverve; men **Voldgift** er, når Sagen overdrages en tredje Mand, som begge Parter enes om at anse for upartist og kyndig til at dømme. Den her foreslagne Retselse vilde altså være en Fejl imod den danske Sprogbrug. — S. 275. „Kong Erik lod tage ubleget Lærred og vikle sammen i en **Bru**, så at det hverken var længere eller kortere end Kong Knuds (bøde) Legeme; denne **Bru** blev nu lagt ovenpå Legemet" . . . og antændt, hvorpå den afbrændte, men Legemet blev ubeskadiget. Dette Udtryk, **Bru**, badles meget, Oversætteren, heder det, „burde ikke forudsætte Læsere, som vide at det islandske: brúdr (en Brud!), blandt andre Bemærkelses har den af en langagtig Pakke af sammenviklet Klæde, enslydigt med Drødet strangi." Nej vist burde han ikke forudsætte Læsere, som vide forud, hvad for galt Løj en Anmelder kan falde på; men han burde maffse forudsætte Anmeldere, der enten forstå Dansk af sig selv, eller have

Udgang til danske Ordbog, (hvor der ved **Bru** rigtigen henvises til islandsk: *brúða*); eller i det mindste kunne se, at der i Teksten ikke omtales nogen *Brúð* (*brúðr*); men står først i Akkusativ *brúðu*, siden udtrykkelig i Nominativ: *Var þessi brúða lögð ofan á líkamann*; og derpå, ved Hjælp af Björn Haldorsen, udfinde at *brúða* blandt andet betyder „puppa, en Duffe.“ Dette vilde have ledet ham til det rigtige Begreb af „en **Bru**,“ som ikke er „en langagtig Pakke af sammenvirket Klæde, enstydigt med *strángi*;“ men en Sammenlægning af (i det højeste dobbelt) Lærred, således f. E. at der ved Indbøjning af Flipperne i den ene Ende dannes en Spids, samt ved et Par Følger i Siderne omtrent $\frac{1}{2}$ Aften fra Spidsen dannes en Hals, og Længden for øvrigt svarer til det menneskelige Legeme. Dette skønnes, ved den ringeste Eftertanke, dels af Sammenhængen, da det hedder at man stak Ild på Bruen*, som brændte til Afse; men Legemet blev uskadt; skulde derimod en „Pakke Klæde“ været brændt på Liget, vilde det frembragt en Ild, som i det mindste måtte have stegt Legemet aldeles: dels af Begrebet **Bru** således som det endnu anvendes i daglig Tale; f. E. en **Bru** Hör o: en Håndfuld Hör, med en Knude i Form af et Hoved på den ene Ende, og det øvrige lignende en lang smækker Krop, aldrig en tyk Pakke, som er ens i

* Anmærkeren siger S. 508, L. 4 at man „antændte Legemet,“ og det kunde vel brænde ligeså godt, som en Pakke Klæde; men dette er dog en temmelig grov Uagtomshedsfejl i så kort et Stykke, hvor man er sysselsat med at rette andre.

begge Ender, således som det islandske: *strangi*. Det er ellers klart at *brúða* er dannet af *brúðr*, og folgelig forudsætter Hoved, eller i Almindelighed et Slags Lighed med den menneskelige Figur. Jeg har været så ufsørlig ved dette Ord, fordi det viser at Anmelderen hverken har forstået Dansk eller Islandsk, ei heller umaget sig med at efterse de bedste Ordbøger i disse Sprog. Det samme ses ellers ved flere af ham uden videre Grund dablede Ord, såsom *Urvepl*, se danske Ordbog; *Landsfolk*, se danske Ordbog; *Blotmand*, se danske Ordbog; foruden de alt anførte Eksempler: *Sjæder*, *Bru*, *Søen falder ud*. — S. 5. „vennesæl af sine Mænd,“ skulde have været „afholdt af sit Folk.“ Vennesæl er dog vel et tillabeligt Udtryk, da det bruges af Ohlenschläger, Ingemann og andre. Desuden må bemærkes, at vor Oversætter anvender det med det rette Forholdsord af; andre have anvendt det urigtig med *Imod*, som om det var noget subjektivt; *afholdt* synes mig alt for plat eller dagligdags, og vilde passe bedre om en lystig Selskabsbroder end om en stor Konge. Hvad Udtrykket *Mænd* angår, så forekommer det mig rettere end *Folk*; ti der tænkes nærmest, om ikke alene, på Kongens Stridsmænd, og andre ham omgivende høje Embedsmænd o. desl. Derfor har vel Ingemann ogsaa med Rette kaldet sit Digt *Baldemar* og hans *Mænd*, ikke *Baldemar* og hans *Folk*. Tjeksten har i alt Fald *menn*; *Folk*, *Nation*, forekommer i Sagaerne under andre Benævnelser, som *hjóð*, *lyðr*, undertiden *landsmenn* eller *landsfólk*. Endnu ét

Eksempel af disse udpegede Steder i Oversætterens danske Stil! S. 170, hvor der tales om Ulf Jarl, som efter et Slag i England blev forvilbet og overfaldet af Natten, hedder det: „Han kom da ind i en Skov, som var så tet bevokset, at han ikke kunde komme ud af den hele Natten, førend det lyst om Morgenens.“ — og nu behage den gunstige Læser at gætte, hvor Fejlen stikker, og hvorledes det da egentlig burde hedde på god, bred Dansk! Jeg tror alt at høre den ene råbe: måffe det havde været rettere at sige, han kom ud i en Skov; den anden: det burde vist have været „bevokset;“ den tredje: af, nej! det skulde nok hedde: finde ud af den, isteden for komme ud; den fjerde: mon det ikke være „hele Natten,“ der er galt, det synes at være en ganske svensk Ordføining, isteden for den hele Nat; hvor vil du hen, råber den femte, så kom der jo to denner sammen, som vilde aldrig kunne tilgives, nej det burde rykkes frem, og sættes *intra duo commata*, „at han, den hele Nat, ikke kunde komme ud,“ så lod det sig endda høre; med Tilladelse indvender den sjette: vilde det ikke klare op i Tingen, hvis Udtrykket: „førend det lyst om Morgenens“ forandrede til „førend det blev lyst om Morgenens“? Endelig kommer den syvende og sidste, væbnet med Resensionen selv i sin vældige Højre, og overhugger den gordiske Knude med sit Magtens Ord. Det burde været: „førend det — dagedes om Morgenens.“ — Ja så! var det ikke andet?

Det vilde uden Tvivl være at misbruge Læsernes Tålmodighed, videre at opholde sig ved flige Anmærkninger

mod den danske Stil, eller enkelte Ord hos Oversætteren; vi have også her omtalt de allerfleste, og deriblandt fundet alt for mange og grove Fejtagelser af de Begreber, der skulde udtrykkes og af Udtrykkene selv, til at vi kunde lægge nogen Vægt på de unævnte Anmelderes Dom. De synes også i andre Henseender åbenbar uretfærdige mod Oversætteren; f. E. når de beklage at han ikke har søgt „at erholde andre kyndige og kompetente Mænds Råd og Bistand, isteden for at stole på egne Kræfter,“ uagtet de strax efter anføre af hans Fortale til Bogen: „at Professor Naff har vist Oversætteren den Beredvillighed, at gjennemlæse Oversættelsen i Sammenhold med Grundskriften, hvorved den har vundet i Dverensstemmelse på flere Steder,“ hvoraf det er soleklart, at han ikke har forsmået andres Råd og Bistand. At han just ikke har søgt Anmeldernes, synes dog virkelig Anmeldelsen at retfærdiggøre.

Yderlig ubillige ere også Anmelderne, når de beklage „at Oversætteren ikke har givet sig den Ulejlighed, (næst efter at erhverve sig grundig Kundskab i det Sprog, hvorfra han vilde oversætte), at gjennemlæse nogle af de ældre danske Oversættelser fra Islandsk, som findes i vor Literatur, og søgt at danne sit Sprog efter disse.“! Dette Sted, skönt temmelig sat på Skruer, synes, i den anførte Parentes, ikke utydelig at involvere den Beskyldning, at Oversætteren ikke har ulejliget sig med at erhverve grundig Kundskab i det Islandsk; da Parentesen ellers burde været anbragt foran ikke, omtrent som så: vi . . . beklage at Oversætteren, efter at have erhvervet . . . ikke har givet sig den Ulejlig-

hed o. s. v. Denne Beskyldning kan vel dog næppe være således ment; den behøver i det mindste ingen anden Gjendrivelse end Anførelsen af de 6 Bind af islandfke Sagaer i Teksten, som Professor Rafn enten fornemmelig har besørget, eller dog bestyret Udgivelsen af for det kongelige nordiske Oldskriftselskab, samt de tre Bind af mytiske-romantiske Sagaer, han selv har udgivet efter Håndskrifter, ligesom og *Krákumál*, der er forsynet med et stort og meget lærdt Apparat; ialt 10 Bind, hvert på 20—40 Ark af islandfke Tekst, og det udgivne med en Smag og Nøjagtighed, som aldrig før har været set i Danmark i slige Udgaver (jf. min Anmædelse af *Krákumál* i Hermod for 1826). Dette være sagt uden at nedsette de ældre Udgiveres Flid og Fortjenester, man bør vel ikke af hin Tid vente sig mere; men påfaldende bliver dog stedse dels den Ligegyldighed, hvormed man sædvanlig har forsømt at skaffe sig de så egne Typer, som udfordres til at trykke Islandfke, skönt Bogstaverne findes i alle gode Oldbøger, ja på de Faksimiler, man selv har leveret; f. E. til *Heimskringla* og *Grágásen*, dels den Mangel på Dømmekraft eller Skønsmhed, hvormed man undertiden har anskaffet sig aldeles overflødige og unyttige Typer til fuldkommen ligegyldige Figurer af et og samme Bogstav; f. E. i *Njála* til *G*, *N*, *M*, (men ikke til *J* eller *æ*!), ligesom og den Skodesløshed der overalt findes i den Afseentuation, man dog har fulgt hist og her, men næppe i noget Punktum regelret iagttaget. Ja endog Udgaver, som i det sidste Femår ere besørgede med Flid og Omhu af indfødte Islændere, stå langt tilbage for Pro-

fessor Rafns; f. E. Paradisarmisfir af Milton, (jævnfør min Anmælbelse i Literaturbladet). — Det anførte Sted af Anmælbelsen henviser dernæst Professor Rafn til de ældre gode Oversættelser fra Islandss i vor Literatur, af hvilke nogle udpeges ham i Noten, f. E. „Thorlaciernes Oversættelser af de norffe Kongers Historie“ (!) Da samme Begivenhed stundum fortælles i Jomsvinginga og de norffe Kongers Historie, vil jeg til Læserens Fornøjelse indføre en liden Prøve bogstavret af begge Oversættelser:

De norffe Kong. Hist.

Jomsvinginga Saga

1, 240.

S. 134.

Da sagde Thorkill
Leira: dersom du, Jarl,
gifuer end alle disse
Mend Fred, da skal dog
Vagn Nakessøn aldrig
undkomme met Lifuet,
oc løb fram met opløstet
Øre, men N. N. kaste
sig aff Strengen ned for
Torkilds Spødder, oc
der Torkild falt ofuer
hannem til Jorden,
greb Vagn hans Øre,
oc hug Torkild ihiel
dermet.

Det skal jeg forhindre,
sagde Thorkel, ... han
sprang da lige ind paa
Vagn, og hug til ham
med begge Hænder, men
N. N. sparkede til Vagn
saa haardt, at han stødte
ham bort fra Sugget...
Thorkel snublede, da
han hug feil af Manden,
og faldt, men Sværdet
sløi ham ud af Haanden
... Vagn sprang strax
hurtig op, og hug Thor,
fel Banesaar.

Det samme Kap. i den norffe Historie indeholder
ellers den Fejl, at Debet *læg*, en Drestamme (engelsk *log*),

er oversat „it lavt Sted;“ at *fótom* er oversat ved *Benene*; at *Drð* ere indskudte, f. E. „Den biuder som raader oc hafuer Mact dertil, nemlig Erik Jarl,“ hvor *Drðene* „ræder“ og „nemlig“ ikke findes i Originalen; at forældede islandske Udtryk og udanske Talemåder ere beholdte, f. E. „men *Þren* kom ned paa (det er ramte) *baade* (det er begge) hans Hænder, oc hug dem aff; saa at *Þren* (d. e. den) *stebbis* (!) i Jorden.“ Hos vor Oversætter hedder det, „og det traf saa, at Sugget ramte „*Birdmanden*, som holdt Haaret, og *Þorkel* hug „*begge* hans Arme af i Albuelede.“ Dog ere Udtrykkene i Originalerne her, ligesom i ovenstående Prøve, ikke ganske de samme; det vil derfor være interessant at jævnføre et Vers, som er det samme i begge Originaler. Et sådant er følgende i den norske Historie 2den Del Side 12.

„Du Konge landede
 Oc Adeltid i Riget indsette;
 Den Mand dig Got nød at,
 Met sig Mact bestyrket.
 Saard Storm det var, I gjorde
 Mod Fredlands Forvantere,
 Hvor Edmunds Slectning
 För regierede Landet.“

Hos vor Oversætter i *Knyttlinga* Side 164.

„Landbestyrter! du atter
 Adeltid sit Rige

Gjengav, liget dig Folkets
 Mægtige Fyrste Skylder;
 Saardt var Slaget, da Edmunds
 Arving du indsatte
 I det fredede Rige,
 För behersket af Slagten."

Jeg har så meget heller villet anføre denne Prøve af Poesi, som vore Anmeldere ikke omtale med noget Ord den umiskjendelige Glib, Oversætteren har gjort sig, for at tilvejebringe en forstælig Dans på det, Skalden omtrent har villet sige, hvilket ofte er et såre vanskeligt Arbejde. Men når man sammenligner begge nysansførte Oversættelser af samme Vers, må man tilstå, at Prof. Rask synes aldrig at have drømt om, at danne sit Sprog efter denne Original. Da det formodentlig er gået mange af Læserne ligeså, ja, da hverken Heiberg eller Ohlenschläger synes at have øst af denne Gulbgrube, vil det uden Tvivl interessere mange, at se nogle flere Prøver af dette Mønster for gode Oversættelser, der især i Behandlingen af de gamle Skaldes Vers synes mageløs. I 3die Del Side 4 forekommer følgende Vers af Arnor Jarlefsald:

Strids-Mand! røde Skjolde I
 Ofuer den Suenste Bygd bare.
 Ikke lidet Led¹ du fickst;

¹ Det er noget højtravende, dog forstår jeg det hæl vel; men det kunde bryde Hovedet på en Anden. Det er på Dansk:

Lands - Folket¹ til dig søgte,
 Ulfue, Tungers vidt bekiendt
 Stæncker! de dig fulgde, met
 Zuide Skiolde oc beslagne Spiud,
 Fra Østen Kristog gjorde.

Est. Side 44.

Jeg hafuer ofte hørt, det hed
 Zelgenæs, huor den viide
 Berømte, som Ulfuen glæder,
 mange Skib øde gjorde.
 Regbus fra Rygen bad
 Først om Aften² begynde
 Striden; Skioldenis Regn den heele
 Efteraars, Nat stod paa.

Og Side 55.

Det gaff sig saa, at
 Stridlystende Zelt i Garde,
 Til Alders Kommen, Suerdis
 Tre³ Jlinger holdte.

du stæst *profecto* icke lidet Krigs - Folk. ¹ Dette Ord
 ved jeg ikke hvad jeg skal sige om; da det er fordommeligt
 hos Prof. Rask, må det vel ved Gandens Kunst er være
 praktiseret ind i denne Mønster - Ofsættelse. ² Oversæt-
 teren har vist taget Averbiet først i den danske Bemær-
 kelse: ikke förend, *demum, tandem*, da det dog burde tages
 i Bemærkelsen *primā (vesperā)*, tidlig (om Aftenen). ³ Hil-
 lemænd! det latinske Sprog er vidtløftig; hvem skulde tro
 at dette tre hedder på Latin *decem*, og på Islandsk *tiu!*

4de Del Side 118 af Hald Snorresen:
 Olaffs: Suden¹ prydit med
 Rødt Guld, med Gods beladt²,
 (Den gæsmilde Konges Reise gaaer vel),
 Pløier Fribytters Land.
 Den hoffne Skibsbug³ syncker i
 Svegnet⁴ Bølge: nu er aff
 Berømt Reise med Ere og Priis
 Fryctet Første Kommen hid⁵.

5te Del Side 76 af Snorre Sturlesen:
 Stridsvolderen lærte Krigerne
 blodige Hoveder at forbinde⁶;
 Folkene styrtede⁷ ret mod Land,
 Maledede Sartöi østen fra Siorden.

¹ Findes ikke i Ambergs eller Badens eller Bays Drøbøger; måstje det kunde være et klassisk Drø for Snude (*rostrum navis, scil. pars pro toto*)? ² det er: behæftet og besværet, danske Drøbog. ³ Således bør en ret Poets Drø flyde! ⁴ Et klassisk Drø, som kan oplyses af svejrygget. ⁵ Skalben må takke sine Oversættere i deres Grav, der have ladet ham sige så smukke Ting. Hans egne Drø klinge kun simpelt hen således:

Nú er ægr or för frægri
 (fells háfr i svig dáfu
 sveldr) með sæmd ok mildi
 siklingr kominn hingat.

Man ser at det falder langt bedre i Dansken, når det oversættes som det bør.

⁶ på Islandsk *rauðu at falda*. ⁷ på Islandsk *stýrðu*.

Kinges Øder
 med Od Landsfolket¹ fordrev;
 Syrsten med hvasse Sværd udvidede
 Hovedets dybe Saar.

Est. Side 206 af Olav Hvidekald:
 Endelig kom Svig for en Dag,
 da Freden mellem Høvdingerne brødes,
 Syrsternes Samfund, skönt mægtige de kal-
 des²,

Kan ei Skiebnen modstaae.
 Stor var Sorgen, da Herrerne
 svingede³ Staalenes Uveir, thi begges
 Stormodighed og Magt vil blant Kiække
 mindes, medens Jorden er omgivet med Vand.

At Prof. Rafns Oversættelse ikke på nogen Måde er
 at sammenligne med disse, lod det alt anførte Vers (Side
 22-23) rigtig nok formode. Man jævnføre dog endnu et
 andet Vers af Arnor Jarlekald om Slaget ved Helgenæs
 med det af Snorre 3. Del, Side 44 nysånførte, nl. Rnyt-
 linga Side 187.

Kjæk ved Helgenæs et Slag du
 Goldt, som mindes vil, mens Jorden
 Er beboet, Ørnen sine
 Blodbesprængte Sjædre rysted;
 Alle deres Skibe vandt du

¹ Utter Spøgelse! ² Íslandsk *Pótt ráðug heiti.* ³ Ís-
 landsk *striddu.*

Vidberømte Konning! Gods og
 Endnu større Seier siden,
 Saae sit Rige tabt da Jarlen.

Dg endnu et Vers af en anden berømt Skald, Mar-
 kus Skeggelsen, Knyttlinga 279.

Kort fra Lund i Danmark Landets
 Gæve Konge sætte lod en
 Erkebisperstol, som alle
 Folk af danske Tunge ærer;
 Helligt Vælde fremmer Kongen,
 Viet er til Bisp den milde
 Øsur, ham den hulde Fyrste
 Zimmeriges Sti anviser.

Det mærkeligste Udslag af denne Jævnførelse af Prof.
 Rafns Oversættelse med det anpriste Mønster, er ellers
 maaſke, at Anmælbeten enten må antages aldrig at have
 set den Oversættelse, han anbefaler, eller og troet at kunne
 sætte Publikum Blår i Sjæne, med at henvise til et be-
 rømt Verk på 6 Bd. i Folio, som kun få Læsere kunde
 formodes at have ved Hånden. Det første er dog det ri-
 meligste, da han, i Tilfælde at han havde set Verket, let
 kunde have opdaget, at Thorlacierne ingen Del have i de
 danske Oversættelser af disse Historier; men vanskeligen
 kunde have faldet på, at anbefale det til at danne sin Stil efter.
 Jeg har tilbøds derfor troet at kunne skjemte med denne
 Anmælderens Anvisning for Prof. Rafn, til at danne sin
 Stil, uden at krænke den Ugtelse, som skylbes Thorlaciernes
 berømte Navne; ja endog uden i mindste Måde at sære

nogen nulevende, som måtte have haft Del deri; ti alt hvad Stilen angår i de sidste Dele, var foreskrevet af den i de første Dele fulgte Plan; og denne var så urimelig, at det må anses for et Underverk, at det er lykkedes at udføre de sidste Dele tålelig, uden at slå ind på den lige modsatte Vej, hvorved det hele Verk vilde blevet overordentlig vansiret eller rent fordærvet. Så endog den lærde Jon Dassen, som havde megen men underordnet Del i den danske Oversættelse af de fire første Dele, indså fuldkommen, og beklagede ofte det smagløse og fejlagtige i Schönningss Behandlingsmåde af den gamle Oversættelse. Hvad atter enkelte Fejtagelser af nogle Ords Mening eller Trykfejl angår, da vilde det være ligeså urimeligt derfor at nedsette et fortjenstligt Arbejde, som det er uretfærdigt af vor Anmelder, at gøre så mange Ophævelser over så få og ubetydelige Unøjagtigheder i et Bind på henved 30 Ark; da disse Mangler ikke ere større, end at der vil kunne findes ligeså store, og flere, i enhver ligeså Oversættelse, som hidtil er udkommen på Dansk; ja i Forhold til Størrelsen findes, som vi have set, langt flere og større i Anmeldelsen selv, uagtet den næppe udgør fem Blade. Af nulevende Forfattere anbefales „alene P. E. Müllers“ Oversættelser af tvende islandske Stykker. Man høre derfor dennes Dom om Professor Rafns Nolf Krages Saga i Litteratur-Tidenden for 1821 Side 398. „Oversættelsen er tro og flydende og holder en passende „Middelvej imellem det nyere Sprog og det forældede.“ Ligeledes om hans Bölunga saga, sst. 1822,

Side 755 „Oversætteren har vidst at vedligeholde en passende Tone, i det man vel mærker at man læser en oldnordisk Fortælling, uden at dog Sproget er forældet. De „Steder, Rec. sammenlignede, fandt han oversatte med „Trofast og Omhyggelighed.“ Endelig tredie Gang om hans Ragnar Lobbros og Dibrif af Berns Saga, sst. 1824. Side 338. „Angående Oversættelsen er allerede „ved de første Hæfter bemærket, at den var tro og flydende. „Stilen bærer det Oldtids Præg, som en Oversættelse af „det Islandske af sig selv frembyder.“ Dette Præg er dog i denne Oversættelse langt mindre affstikkende end i Clavens og Grundtvigs. For øvrigt er det en Sag, som der kan tvistes længe om, hvorvidt man i Oversættelser af Oldsproget bør bruge gamle Udtryk; men det synes af de ovenfor droskede Eksempler, som om Anmælderne, uagtet den yderste flid og småligste Søgen, ikke engang have kunnet finde noget passende af denne Art, at rive ned på. Efter den omtalte Beklagelse og Anvisning, hvorledes Professor Rafn skulde danne sit Sprog, kunne vore Anmældere heller ikke tilbageholde sin Forundring over, „at det prisværdige oldnordiske Selskab, og navnlig dets „Bestyrelse, har ladet disse Oversættelser komme for Lyset „under sin Garanti i en Skikkelse, der må anses Selskabet „så lidet værdig.“ Herved påtrænge sig den rolige Læser adskillige Betragtninger; f. E. 1) da det prisværdige oldnordiske Selskab, som bekendt, skyldes Professor Rafns Virksomhed og Iver, der alligevel har ladet sig nøje med den beskjedne Post, at være dets Sekretær, så synes det

som en lidet Del af Selskabets Pris burde tilfalde ham, og en lidet Tak eller Erkjendelighed derfor, f. E. en kort Anførelse deraf iblandt hans literære Fortjenester (Anmeldelsen Side 503) ved Siden af de islandske, grønlandske og færøiske Bogsamlinger, som han har stiftet, og fået forsynede med faste Fonds af over 1000 Rb., vilde have været værdigere end den nysansførte Ytring. 2) Efterat Udtrykket at denne (Oversættelsens) „Stikkelse må anses Selskabet så lidet værdig“ ved vore foregående ubørlige Undersøgelser har tabt al gyldig Grund, må det vel nærmest lede til det Spørgsmål, om den her drøftede Anmeldelse ikke er det Selskab af Lærde, som udgiver Månedskriftet for Literatur meget mindre værdig? Det kunde nemlig i Almindelighed indvendes mod dette Tidsskrift, at Staten vel snarere burde vænte sig, eller ønske at dets Udgivere anvendte sin Fritid på at produsere Literaturen, end på at bedømme den; da der ellers i et så lidet Rige, som Fædernelandet, dels gives for få Arbejdere i Vingården til at vedligeholde Literaturen, dels næppe kan væntes nogen upartisk Bedømmelse af det Arbejde, der alligevel leveres; man overhovedet af den sluttede Kreds af så mange udmærkede Lærde næsten kunde befrygte, at det respektive Skribentlav i København vilde blive Zunftig. Men, være dette som det vil, en Anmeldelse der røber så mangelfuld Kundskab i Modersmålet og i Stamsproget, som dog ere de Gjenstande der bedømmes; og går lige tvært imod en så kyndig og sindig Mands oftere gjentagne offentlige Dom, som nuværende Biskop P. E. Müller uden

Tvivl af alle erkjendes for at være; samt endelig søger at betage
 den allerede udmærkede **Glid, Lærdom og Virksomhed**
 dens velfortjente **Hæder og Tiltro**, samt derved **Mød og**
Kraft til videre Anstrængelse, og til i Fremtiden, om muligt,
 at overgå sig selv — den må dog i Sandhed anses en så-
 dan Forening af Videnskabsmænd såre lidet værdig. Om
 nu denne Karakteristik passer på vor Anmeldelse eller
 ej, overlades den retsindige Almenhed at afgøre; jeg har
 kun i disse Blade søgt at ophvise de enkelte Punkter, eller så
 kaldte Beviser, hvorpå den støtter sig, og at retfærdiggøre
 Tidsskriftselskabets Bestyrelse for den anførte meget hårde
 Beskyldning. Menes hermed den gamle Bestyrelse, som
 fandt Sted, da Berket udarbejdedes, så er det jo forfattet
 af den ene, og gennemset af den anden af dens Medlem-
 mer, må altså formodes at være så godt, som den var i
 Stand til at gøre det: menes derimod den ny Bestyrelse, i
 hvis Tid Berket udkom fra Pressen; så vilde det dog være
 en urimelig Fordring, at den skulde forkaste det, som den
 fratrædende Bestyrelse ikke alene havde antaget, men selv
 udarbejdet. Men det glæder mig at se, hvis jeg
 ikke fejler meget, at Publikum både i og uden
 for Fædrelandet, såvel om det Kongelige Selskabs
 som om Professor Rafns Arbejder for længe siden
 har fældet en fordelagtig og retfærdig Dom, samt
 ved en kraftig og velfortjent Deltagelse Kappets
 med Regjeringen om, at give Selskabet en sådan
 Fasthed, at vore Anmeldere forgæves anstrænge
 sig for at svække den.

www.books2ebooks.eu